

и съ шума. Подгоненитѣ животни безъ да видятъ опасността падатъ въ трапищата и ловцитѣ се нахвърлятъ отгоре имъ. Отъ борбата на мъжетѣ съ животнитѣ се развила храбростта и безстрашието.

Пещернитѣ човѣци много обичали мозъка и за това всички животински глави и дебели кости бивали отнасяни въ пещеритѣ, дето ги разчупвали и изваждали мозъка.

Ала съ течение на времето дивечтътъ се разбѣгвалъ, или се превършвалъ, и нашитѣ ловци много пжти, въпреки дългитѣ си скитания, се връщали дома съ празни ржце. Въ такива случаи се почвала война между самитѣ човѣци отъ далечнитѣ пещери и родове. Тука е началото на войната и на човѣководството.

Скотовѣдство. — Липсата на ловъ е научила човѣка да бжде предвидливъ и да спестява месо за по дълго време. Ала понеже месото не може да трае, човѣкъ се сетилъ да запази при себе си въ оборъ уловения живъ добитъкъ (конь, волъ) и да го храни съ трева. Скоро човѣкъ почналъ да се ползува отъ млѣкото на хванатитѣ животни, отъ вълната на овцетѣ и отъ яйцата на птицитѣ.

Така той *приучилъ* нѣкои животни да живѣятъ при него, сиречъ *опитомилъ* ги, захваналъ да ги развъжда и станалъ *скотовѣдецъ*.

Земледѣлие. — Когато мъжетѣ дълго отсѣтствуваха по ловъ или въ война, женитѣ бивали принудени да дирятъ друга храна. Тѣ събирали диви плодове, коренаци, луковици, гжби и хранителни треви, отъ които приготвяли ястие. Може би на жената се паднала голѣмата честь да открие зърненитѣ храни (жи-